

LBRIS

We know
books

ELLE KENNEDY

Greșeala
OFF - CAMPUS 2

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EpicLove

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE

Greșcala / Elle Kennedy ; trad. din lb. engleză și note de Sorin Petrescu. - Ed. a 2-a. - București : Epica, 2026

ISBN 978-630-6711-35-2

I. Petrescu, Sorin (trad. ; note)

821.111

1.**Logan***Aprilie*

E nașpa să ți se scurgă ochii după iubita celui mai bun prieten al tău.

În primul rând, e jenant. Al naibii de jenant. Nu pot vorbi în numele tuturor, dar sunt sigur că niciunui tip nu-i place să iasă dimineața din dormitorul lui și să dea peste fata visurilor lui, după ce ea a petrecut toată noaptea în brațele celui mai bun prieten al său.

Și mai e scârba de sine. E greu să nu te urăști atunci când ai fantezii cu fata pe care cel mai bun prieten al tău o iubește.

Chiar în acest moment, jena mă omoară. Locuiesc într-o casă cu pereți foarte subțiri, ceea ce înseamnă că aud fiecare geamăt pe care îl scoate Hannah. Fiecare suspin și răsufare. Fiecare bufnitură a tăbliei patului, care lovește peretele în timp ce altcineva i-o trage fetei pe care eu nu pot să mi-o scot din cap.

De-a dreptul distractiv.

Stau pe pat, întins pe spate, cu ochii în tavan. Nici măcar nu mă prefac că mai caut prin lista de melodii a iPodului meu. Mi-am pus căștile, cu intenția de a acoperi zgomotele pe care le scot Garrett și Hannah, în camera de alături, dar încă nu am apăsat pe butonul *play*. Probabil că în seara asta am chef să mă torturez.

Nu sunt idiot. *Știu* că îl iubește pe Garrett. Am băgat de seamă cum se uită la el și văd cum se poartă când sunt împreună. Ei doi s-au cuplat acum șase luni, și nici măcar eu, cel mai nașpa prieten de pe planetă, nu pot nega că se potrivesc de minune.

Garrett merită să fie fericit. Se prefacă că e un nemernic înfumurat, dar de fapt e un sfânt. Cel mai bun centru-înaintaș alături de care am patinat vreodată și cea mai de treabă persoană pe care am cunoscut-o. Deși sunt heterosexual, pot spune că, dacă mi-ar fi plăcut tipii, nu doar că i-aș fi tras-o lui Garrett Graham, ci *m-aș fi și însurat* cu el.

Tocmai de aceea situația asta e de un milion de ori mai grea. Nici măcar nu pot să-l urăsc pe tipul care i-o trage fetei pe care o vreau. Nu pot să am fantezii de răzbunare, căci nu-l urăsc pe Garrett nici măcar un pic.

O ușă se întredeschide. Pe hol se aud pași și mă rog lui Dumnezeu ca Garrett sau Hannah să nu bată la ușa mea. Și nici măcar să nu deschidă gura, fiindcă, dacă în momentul ăsta i-aș auzi, m-aș deprima și mai tare.

Din fericire, la ușa mea bate colegul meu de cameră, Dean, care intră fără să aștepte vreo invitație.

— Cei de la Omega Phi dau petrecere diseară. Vrei să vii?

Cât ai clipi, cobor din pat. O petrecere mi se pare o idee absolut fantastică. Să mă îmbăt reprezintă o metodă sigură de

a nu mă mai gândi la Hannah. De fapt, vreau să mă îmbăt și să i-o trag zdravăn unei tipe. Dacă prima nu o să mă ajute, măcar o să am un plan de rezervă.

— Normal că vreau, răspund eu, căutând un tricou.

Mă îmbrac ignorând junghiul din brațul stâng, care încă mă doare ca dracu', după bodicecul pe care l-am încasat la meciul de campionat, de săptămâna trecută. Dar lovitura chiar a meritat — pentru al treilea an consecutiv, echipa de hochei a Universității Briar a marcat încă o victorie în campionat. Ar putea fi numită „*bat trick*-ul suprem”. Toți jucătorii din echipă, inclusiv eu, încă se bucură de foloasele care vin odată cu statutul de triplu campioni naționali.

Dean, unul din ceilalți care joacă în apărare, numesc foloasele astea „cei Trei P ai Victoriei”: petreceri, prețuire și păsărici.

Are mare dreptate. De la marea noastră victorie încoace, m-am bucurat de toate trei.

— O să conduci tu, nu? întreb eu, în timp ce pun un hanorac negru peste tricou și-i închid fermoarul.

Amicul meu pufnește.

— Vorbești serios?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ai dreptate. Ce-oi fi avut în cap, de te-am întrebat asta?

Ultima oară când Dean Heyward-Di Laurentis nu a băut la o petrecere a fost... *niciodată*. Tipul bea ca un pește sau se droghează zdravăn de fiecare dată când pleacă de acasă, iar dacă aveți impresia că asta îi afectează în vreun fel performanța pe gheață, vă înșelați. Este una dintre acele rare creaturi care poate petrece ca vechiul Robert Downey Jr, dar are parte de succesul și de popularitatea lui Robert Downey Jr de *acum*.

— Nu-ți face griji. O să conducă Tuck, îmi spune Dean, referindu-se la celălalt coleg de cameră, Tucker. Încă e mahmur. A zis că are nevoie de o pauză de alcool.

Nu-l condamn. Antrenamentele din extrasezon vor începe peste câteva săptămâni, iar noi toți ne-am bucurat de timpul liber cam mult. Asta se întâmplă când conduci în campionat. Anul trecut, după ce am câștigat, am fost beat două săptămâni, încontinuu.

Nu aștept cu nerăbdare extrasezonul. Antrenamentele intense și munca grea de care este nevoie ca să rămâi în formă sunt epuizante, dar e și mai epuizant atunci când, în același timp, muncești în ture de câte zece ore. Însă nu am de ales. Antrenamentele sunt necesare pentru sezonul viitor, iar munca... Ei bine, i-am promis fratelui meu că o să muncesc și, chiar dacă nu-mi convine, nu pot să-mi calc cuvântul. Jeff m-ar jupui de viu dacă nu mi-aș ține promisiunea.

Șoferul care ne va duce acasă după petrecere așteaptă la ușa de la intrare când eu și Dean coborâm scările. O barbă roșcat-castanie acoperă în întregime fața lui Tuck, făcându-l să aducă a vârcolac. A ținut morțiș să încerce acest nou look când o gagică pe care a întâlnit-o la o petrecere, săptămâna trecută, i-a spus că are o față de bebeluș.

— Îți dai seama că barba de Yeti nu te face să pari mai bărbat? comentează vesel Dean, în timp ce ieșim pe ușă.

Tuck ridică din umeri.

— Voiam să par dur.

Chicotesc și zic:

— Ei bine, n-ai nimerit-o, moacă de bebeluș. Arăți ca un savant nebun.

Îmi arată degetul mijlociu, apoi urcă la volanul camionetei mele. Mă așez pe scaunul din dreapta lui, iar Dean urcă pe platforma camionetei, zicând că are nevoie de aer curat. Cred că vrea ca vântul să-i răvășească părul în stilul ăla ciufulit și sexy, după care fetele se dau în vânt. Să știți că Dean este scârbos de vanitos. Dar arată ca un fotomodel, așa că are voie să fie vanitos.

Tucker pornește motorul, și eu bat darabana pe coapse, nerăbdător să plecăm. O grămadă de studenți din sistemul grecesc mă calcă pe nervi cu atitudinea lor elitistă, dar sunt dispus să trec peste asta fiindcă... Ei bine, pentru că, dacă organizarea de petreceri ar fi un sport olimpic, fiecare frăție studențească de la Briar ar fi medaliată cu aur.

Tuck iese de pe aleea din fața casei, iar eu rămân cu ochii la Jeepul negru și lucios al lui Garrett. Proprietarul lui își petrece noaptea cu cea mai tare tipă de pe planetă și...

Și *gata!* Obsesia mea pentru Hannah Wells începe să-mi afecteze mintea.

Am nevoie să mi-o trag. Repede.

Tucker este neobișnuit de tăcut. Poate că se și încruntă, dar este greu de spus, având în vedere că cineva a ras tot părul de pe corpul lui Hugh Jackman și l-a lipit pe fața lui Tuck.

— Ce-i cu tăcerea asta? întreb eu.

Îmi aruncă o căutătură acră, apoi se uită iar în față.

— Ei, haide! Te-ai ofticat că ne batem joc de barba ta?

Mă apucă exasperarea.

— Frate, asta scrie în primul capitol din *Bărbi pentru Proști*: dacă-ți lași o barbă ca a unui sălbatic, amicii tăi vor face mișto de tine.

— Nu-i asta, mormăie Tuck.

Mă încrunt.

— OK. Dar *ești* ofțicat.

Când nu-mi răspunde, insist:

— Care-i problema?

Se uită la mine cu o privire furioasă.

— Cu mine? Nimic. Cu *tine*? Nici nu știu de unde să încep.

Înjură încet și adaugă:

— Trebuie să încetezi cu rahatul ăsta, omule.

Acum chiar că sunt nedumerit. Din perspectiva mea, în ultimele zece minute n-am făcut altceva decât să aștept cu nerăbdare petrecerea.

Tucker observă confuzia mea și mă lămurește, pe un ton furios.

— Chestia cu Hannah.

Umerii mi se încordează, dar încerc să rămân calm.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Da, am ales să mint. De fapt, nu e o noutate pentru mine. Se pare că, de când am venit la Briar, mint încontinuu.

*Sunt destinat să intru în Liga Națională de Hochei. Profesio-
nist total!*

*Ador să-mi petrec vara plin de benzină și ulei, în atelierul auto
al tatălui meu. Așa, am bani de buzunar!*

*Nu-mi curg balele după Hannah. E iubita celui mai bun prieten
al meu!*

Minciuni, minciuni și iar minciuni. În fiecare dintre aceste situații, adevărul este aiurea. Nu vreau ca prietenilor și colegilor mei să le fie milă de mine

— N-ai decât să-i torni gogoșile astea lui G, mi-o întoarce Tucker. Ai noroc că nu-i stă capul decât la giugiuleli, pentru că, altfel, ar observa cum te porți.

GREȘÉALA

— Și, mă rog, cum mă comport?

Nu-mi pot controla iritarea din voce. Strâng din dinți. Nu-mi place deloc că Tucker știe că am sentimente pentru Hannah. Urăsc și mai mult faptul că a hotărât să abordeze subiectul ăsta, după atâtea luni. De ce nu poate s-o lase baltă? Situația și așa e aiurea — nu-i nevoie să mi-o zică cineva.

— Serios? zice Tucker, furios. Vrei să-ți fac o listă? Bine.

Începe să enumere fiecare lucru din cauza căruia mă simt supervinovat:

— Pleci din cameră ori de câte ori intră Hannah și Garrett. Te ascunzi în camera ta când ea rămâne peste noapte. Dacă tu și Hannah sunteți în aceeași cameră, te holbezi la ea când ai impresia că nimeni nu observă. Tu...

Îl întrerup.

— În regulă. Am priceput.

— Nemaipunând la socoteală cât de afemeiat ești, bombăne Tucker. Întotdeauna ai umblat după fuste, dar, omule, săptămâna asta te-ai combinat cu cinci tipe.

— Și?

— Și e abia *joi*. Cinci fete în patru zile! Fă tu calculele, John.

Hopa! Mi-a folosit prenumele. Tucker îmi zice „John” doar când îl enervez *rău de tot*.

Dar acum el m-a enervat *pe mine*, așa că, la rândul meu, îi folosesc prenumele.

— Ce-i rău în asta, *John*?

Da, pe amândoi ne cheamă „John”. Poate că ar trebui să ne facem frați de sânge, să întemeiem un club sau ceva asemănător.

— Am douăzeci și unu de ani, continui eu, iritat. Am voie să fac sex. Ba chiar *ar trebui* să fac sex, că doar asta se obișnuiește,

când ești la facultate: distracție, sex și petreceri la greu, înainte să înfrunți lumea reală, înainte ca viața ta să se ducă de râpă.

— Deci tu crezi că a face sex cu tot ce mișcă e vreun fel de tradiție și că așa se trece prin studenție.

Tucker clatină dezaprobat din cap, apoi își înmoaie tonul.

— Nu așa o să uiți de Hannah, omule. Ai putea să te culci cu o sută de femei la noapte, și tot n-ar ajuta cu nimic. Trebuie să accepți că n-o să se întâmple nimic între voi doi și să mergi mai departe.

Are mare dreptate. Sunt perfect conștient că mi-am plâns de milă și mi-am tras-o la greu, ca să-mi distrag atenția. De asemenea, știu că trebuie să-o las mai moale cu petrecutul. Trebuie să abandonez speranța firavă că s-ar putea înfiripa ceva între mine și Hannah și, pur și simplu, să accept că *n-o să se întâmple*.

Ei, de mâine o să încep să-mi bag mințile în cap.

În seara asta, am de gând să mă țin de planul meu inițial. Să mă îmbăt. Să mi-o trag. La naiba cu restul!

***

Grace

Am intrat în anul întâi de facultate virgină.

Încep să cred că o să-l termin tot așa.

Nu că ar fi greșit să fii membră a clubului virginelor. Și ce dacă am aproape nouăsprezece ani? Nu sunt fată bătrână și n-o să fiu arătată cu degetul, pe stradă, doar pentru că himenul meu încă e intact.

Pe deasupra, anul ăsta nu s-a ivit ocazia să-mi pierd virginitatea. De când am venit la Universitatea Briar, prietena mea cea mai bună m-a târât la o mulțime de petreceri. Tipii au flirtat cu mine, bineînțeles. Câțiva au încercat să mă seducă din prima. Unul chiar mi-a trimis o poză cu scula lui, alături de mesajul următor: „E tot al tău, scumpo”. A fost supervulgar, dar sunt sigură că, dacă băiatul ăla mi-ar fi plăcut *cu adevărat*, aș fi fost — hm... — flatată.

Dar nu m-am simțit atrasă de niciunul. Și, din păcate, toți cei care *imi atrag* atenția nu se uită niciodată la mine.

Până în seara asta.

Când Ramona m-a anunțat că o să mergem la o petrecere a unei frății studențești, nu aveam mari speranțe să întâlnesc pe cineva. Mi se pare că, de fiecare dată când mergem în Valea Greacă, băieții din frății încearcă să ne convingă pe mine și pe Ramona să ne-o tragem cu ei. Însă în seara asta am întâlnit un tip pe care îl plac.

Îl cheamă Matt, arată bine și nu pare să fie dobitoc. Nu numai că e destul de treaz, dar folosește propoziții complete și nu a spus „frate” nici măcar o dată, de când am început să vorbim. Sau, mai precis, de când *el* a început să vorbească. Nu am spus multe, dar îmi convine să ascult, fiindcă așa îi pot admira bărbia frumos sculptată și felul adorabil în care părul lui blond se ondulează în spatele urechilor.

Cinstit vorbind, poate e mai bine dacă nu vorbesc. Tipii arătoși mă fac să mă simt agitată. Ca și cum nu sunt în stare să îndrug două cuvinte, de parcă creierul meu își ia o pauză. Deodată, le povestesc cum am făcut pe mine, în clasa a treia, în timpul unei excursii la fabrica de sirop de arțar, sau că mi-e teamă de marionete și că am o formă ușoară de tulburare

obsesiv-compulsivă, așa că s-ar putea să-ți fac ordine în cameră, când nu ești atent.

Deci e mai bine dacă doar zâmbesc și, ocazional, mai arunc o remarcă, iar ei află că nu sunt mută. Numai că uneori nu este posibil, mai ales când tipul zice ceva care necesită un răspuns.

— Vrei să ieșim afară la o țigară?

Matt scoate o țigară cu marijuana din buzunarul cămășii și o ține în fața mea.

— Aș aprinde-o aici, dar Domnul Președinte m-ar da afară din frăție.

Mă foiesc stingherită.

— Ăă... nu, mulțumesc.

— Nu fumezi iarbă?

— Vreau să spun că fumez, dar nu prea des. Mă face să mă simt... ciudat.

El zâmbeste, iar două gropițe superbe îi apar în obraji.

— Păi, tocmai asta e ideea, când fumezi iarbă.

— Da, probabil. Dar mă face să mă simt foarte oboșită. De fiecare dată când fumez, mă gândesc la prezentarea Power-Point pe care tata mă pune să o urmăresc, când aveam treisprezece ani. Avea o mulțime de statistici despre efectele ierbii asupra celulelor creierului. S-ar părea că, în ciuda părerii larg răspândite, marijuana chiar *crează* dependență mare. După fiecare prezentare, tata se uita la mine și spunea: „Vrei să-ți moară toți neuronii, Grace? Asta vrei?”

Matt se zgâiește la mine. În capul meu, o voce îmi spune să încetez. Dar este prea târziu. Filtrul meu mintal mă dezamăgește încă o dată și cuvintele continuă să țâșnească.

— Dar mama făcea o chestie și mai aiurea. Se străduiește să fie un părinte mișto, așa că, atunci când aveam cincisprezece

ani, m-a dus într-o parcare întunecoasă, a scos un *joint* și m-a anunțat că urma să-l fumăm împreună. A fost ca o scenă din serialul *The Wire*... Stai, de fapt, nu l-am văzut niciodată. E despre droguri, nu? Am stat în parcare aia, groaznic de panicată. Eram convinsă că o să fim arestate. Mama mă tot întreba cum mă simt și dacă-mi place iarba.

Printr-o minune, am tăcut.

Dar Matt deja și-a pierdut interesul.

— Mda, bine.

Flutură cu stângăcie țigara.

— Mă duc să fumez. Ne vedem mai târziu.

Reușesc să-mi înăbuș oftatul până când pleacă, apoi răsuflu din greu și mă bruftuluiiesc singură, în minte. Fir-ar să fie! Nu știu de ce mă obolesc să vorbesc cu băieții. Încep agitată toate conversațiile și mă simt prost, apoi mă simt stânjenită din cauză că sunt agitată. E o cauză pierdută de la bun început.

Oftez din nou, cobor pe scări și o caut pe Ramona la etajul principal. Bucătăria geme de băieți din frăție și de butoiașe cu bere. La fel și sufrageria. Camera de zi este plină de tipi beți, foarte gălăgioși, și multe fete sumar îmbrăcate. Le apreciez curajul: vremea este rece și ușa de la intrare s-a deschis și s-a închis toată seara, lăsând aerul rece să intre în toată casa. Mie mi-e bine în jeansii mei mulați și în puloverul strămt. Nu-mi văd prietena pe nicăieri. În timp ce muzica hip-hop zbiară în difuzoare, la un volum asurzitor, scot telefonul din poșetă și descopăr că este aproape miezul nopții. Chiar și după opt luni petrecute la Briar, încă simt o mică satisfacție de fiecare dată când stau trează după unsprezece noaptea — ora mea de întors acasă, când locuiam cu ai mei. Tata era obsedat de ora de stingere. De fapt, *toate* îl obsedează. Mă îndoiesc că a încălcat vre-

regulă în viața lui, deci mă mir cum au reușit el și mama să rămână căsătoriți atâta timp. Mama mea are un spirit liber și este la polul opus față de tatăl meu strict și rigid. Asta dovedește validitatea teoriei opusurilor care se atrag.

— Gracie! țipă o voce de fată, acoperind muzica.

Ramona apare și mă îmbrățișează strâns.

Când se retrage, mă uit la ochii ei lucitori și la obrajii aprinși și îmi dau seama că e beată. Este la fel de sumar îmbrăcată ca majoritatea fetelor din cameră — fusta scurtă de-abia îi acoperă coapsele, bluza roșie e extrem de decoltată. Tocurile cizmelor ei de piele sunt atât de înalte că habar nu am cum reușește să meargă pe ele. Arată superb și atrage o tonă de priviri admiringe. Își petrece un braț pe după al meu.

Sunt convinsă că, atunci când oamenii ne văd una lângă alta, se miră cum Dumnezeu putem fi prietene. Câteodată, mă întreb și eu același lucru.

În liceu, Ramona era șmechera dornică de distracții, care fuma în spatele școlii, iar eu eram fata care edita ziarul școlii și organiza toate evenimentele caritabile. Dacă n-am fi fost vecine, Ramona și cu mine probabil că n-am fi știut de existența celeilalte, dar faptul că zi de zi am mers împreună la școală a avut drept rezultat o prietenie de conveniență, care mai apoi a devenit o legătură sinceră. Atât de sinceră, încât, când am început să trimitem cereri de înscriere către universități, ne-am asigurat că o să ne înscriem la aceleași școli. Când amândouă am fost admise la Briar, l-am rugat pe tatăl meu să aranjeze cu cei de la departamentul administrativ ca noi două să fim colege de cameră.

Cu toate că prietenia dintre noi a continuat anul ăsta, nu pot să neg că s-a răcit puțin. Ramona e obsedată să agațe tipi

și să câștige popularitate. Numai despre asta vorbește, iar în ultimul timp observ că... mă cam enervează.

Rahat! Gândul ăsta mă face să simt că sunt o prietenă rea.

— Te-am văzut mergând sus, cu Matt! îmi șoptește ea la ureche. V-ați tras-o?

— Nu, îi zic, posomorâtă. Cred că l-am speriat.

— O, nu! I-ai spus despre fobia ta cu marionetele, așa-i? întrebă ea, după care oftează exagerat. Iubito, nu îți mai expune micile nebunii de față cu băieții. Vorbesc serios. Păstrează chestia asta pentru mai târziu, când ai o relație cu un tip și o să-i fie mai greu s-o ia la sănătoasa.

Nu mă pot abține să râd.

— Mulțumesc pentru sfat.

— Vrei să plecăm sau mai stăm puțin?

Mă uit din nou prin cameră. Privirea mea poposește într-un colț, unde două fete în jeansi și sutiene se sărută, în timp ce un tip din Omega Phi le filmează cu un iPhone. Pariu pe zece dolari că filmarea o să apară pe unul dintre site-urile alea porno gratuite. Și bietele fete probabil că nu vor afla decât peste ani de zile, când una dintre ele va fi gata să se mărite cu un senator și presa va descoperi mizeria rușinoasă.

— Nu m-ar deranja să plecăm acum, recunosc eu.

— Da, și mie îmi convine.

Ridic din sprâncene.

— De când îți convine ție să pleci de la o petrecere înainte de miezul nopții?

Se încruntă și-și țuguie buzele.

— N-are rost să mai stau. O țipă a ajuns la el înaintea mea.

Nu mă obosesc să întreb la cine se referă... E același tip despre care vorbește din prima zi din semestru.

Dean Heyward-Di Laurentis.

Ramona e obsedată de chipeșul student din al treilea an, încă de când l-a văzut într-una dintre cafenelele din campus. Obsedată la modul serios. M-a târât la aproape toate meciurile de hochei susținute de echipa Universității Briar, doar ca să-l vadă pe Dean în acțiune. Trebuie să recunosc: tipul arată mortal. Este și un jucător important, conform bârfelor, dar, din nefericire pentru Ramona, Dean nu se întâlnește cu boboace. Nici nu se culcă cu ele, iar ea tocmai asta vrea de la el. Până acum, Ramona nu a avut o relație care să țină mai mult de o săptămână.

A vrut să vină la petrecerea din seara asta doar pentru că a auzit că Dean o să fie aici. Indiferent de câte ori se dă Ramona la el, tipul pleacă mereu cu altă fată.

— Stai să mă duc la toaletă, îi spun eu. Ne vedem afară?

— Bine, dar grăbește-te. I-am spus lui Jasper că plecăm și ne așteaptă în mașină.

Țâșnește către ușa de la intrare. Simt un ghimpe de resentiment. Ce drăguț din partea ei să mă întrebe dacă vreau să plec, când ea deja luase hotărârea pentru amândouă!

Îmi înăbuș iritarea, amintindu-mi că Ramona *mereu* face chestii de-astea și că, în trecut, nu m-au deranjat. Sincer vorbind, dacă nu s-ar fi străduit să mă scoată din zona mea de confort, probabil că mi-aș fi petrecut anii de liceu în biroul ziarului, scriind și oferindu-le elevilor sfaturi de viață, fără să-mi fi trăit propria viață.

Totuși... câteodată, aș vrea ca Ramona măcar să mă *întrebe* ce părere am despre un anumit lucru, înainte să hotărască ce trebuie să facem.

La toaleta de la parter e o coadă lungă, așa că îmi croiesc drum prin mulțime și urc la etaj, unde am stat de vorbă cu

Matt. Tocmai mă apropiu de baie, când ușa se deschide brusc și apare o blondă drăguță.

Tresare când mă vede, apoi etaleză un rânjet satisfăcut și își aranjează poalele rochiei care poate fi descrisă doar ca *indecentă*. Pot să-i văd chiloții roz. Roșie la față de jenă, îmi întorc privirea și aștept până tipa ajunge la scări și abia apoi pun mâna pe clanță. În același moment, ușa se deschide *din nou* și iese altcineva.

Privirea mea întâlnește o pereche de ochi care au cea mai intensă nuanță de albastru pe care am văzut-o vreodată. Îmi ia o secundă să-mi dau seama cine e posesorul lor. Fața îmi arde mai tare.

Este John Logan.

Da, John Logan. Adică fundașul-vedetă al echipei de hochei. Știu asta nu doar pentru că Ramona l-a urmărit pe amicul său, Dean, luni de zile, ci pentru că fața lui sexy, cu trăsături minunate sculptate, a apărut pe prima pagină a ziarului școlii, săptămâna trecută. De când echipa Universității Briar a câștigat campionatul, ziarul a publicat interviuri cu toți jucătorii, și n-o să mint... mi-a atras atenția doar interviul acordat de Logan.

Pentru că tipul este mortal de sexy.

La fel ca blondă, și el pare surprins să mă vadă în hol, apoi își revine repede din surpriză și-mi aruncă un zâmbet.

Pe urmă își închide fermoarul pantalonilor.

Doamne!

Nu-mi vine să cred că a făcut asta. Privirea mea coboară involuntar spre zona lui inghinală, dar el nu pare deranjat. Ridică dintr-o sprânceană, dă din umeri și pleacă.

Uau!

Ar fi cazul să mă simt dezgustată. Lăsând deoparte faptul că, în mod evident, și-au făcut de cap în toaletă, gestul cu fermoarul ar trebui să-l trimită direct în categoria nesimțiților.

În schimb, gândul că i-a tras-o tipei, în toaletă, îmi stârnește o emoție neașteptată: gelozie.

Nu zic că vreau să mi-o trag la întâmplare, într-o toaletă, dar...

Bine, bine, recunosc că mint. *Chiar* vreau asta, dacă e vorba de John Logan. Când îmi închipui mâinile și buzele lui pe tot corpul meu, în mine se descătușează un tremur fierbinte, care-mi străbate șira spinării.

De ce *nu pot* să-mi fac și eu de cap cu tipi, într-o baie oarecare? Sunt studentă! Ar trebui să mă distrez, să fac greșeli și mă „regăsesc”, dar n-am făcut absolut nimic anul ăsta. Am trăit prin Ramona, privind cum prietena mea cea mai bună își asumă riscuri și încearcă experiențe noi, în timp ce eu, fata de treabă, am rămas pe loc, străduindu-mă să abordez viața precaut, așa cum tata m-a bătut la cap să fac, încă de când eram în scutece.

Am obosit să fiu precaută. Și m-am săturat să fiu fată de treabă. Semestrul aproape s-a terminat. Am două examene pentru care trebuie să învăț și un referat de scris pentru cursul de Psihologie, dar cine spune că nu pot să mă ocup de școală și să mă distrez, în același timp?

Mai sunt doar câteva săptămâni din primul an de facultate. Am de gând să le trăiesc din plin.

2.

Logan

Am hotărât să o las mai moale cu petrecerile. Nu doar pentru că aseară m-am îmbătat atât de tare, încât Tucker a trebuit să mă ia pe un umăr și să mă ducă în dormitorul meu, pentru că eram prea amețit ca să merg singur.

Adevărat — *a fost* unul dintre cele mai importante motive pentru care am luat această decizie.

E vineri seara și nu doar că am refuzat o invitație la petrecere din partea unuia dintre tipii din echipa de hochei, dar, în plus, încă nu am terminat de băut whisky-ul pe care mi l-am turnat cu mai mult de o oră în urmă. Nu am tras nici măcar un singur fum din *joint*-ul pe care Dean mi-l tot flutură pe la nas.

Ne petrecem timpul acasă în seara asta, înfruntând răcoarea de aprilie, în timp ce ne ghemuim cu toții în curtea noastră din spate. Trag un fum din țigara mea, în vreme ce Dean, Tucker și coechipierul nostru, Mike Hollis, trec *joint*-ul din mână în mână. Ascult doar pe jumătate descrierea vulgară a partidei de sex de care a avut parte Dean azi-noapte. Mă gândesc la tipa

cu care mi-am tras-o eu — o bunăciune care m-a ademenit într-o toaletă de la etaj și și-a făcut de cap cu mine.

Chiar dacă eram beat și memoria mea e puțin încețoșată, categoric îmi amintesc că am rezolvat-o cu degetele până și-a dat drumul în palma mea. Și-mi amintesc *foarte clar* că mi-a prestat un cât se poate de spectaculos sex oral. Nu am de gând să-i povestesc lui Tucker, fiindcă ține evidența tipelor cu care mi-o trag. Altă treabă n-are!

— Stai puțin! Mai zi o dată. Ce ai făcut?

Exclamația lui Hollis mă readuce la realitate.

— I-am trimis o poză cu scula mea, spune Dean, ca și cum face asta în fiecare zi.

Hollis cască gura la el.

— Serios? I-ai trimis o poză cu scula ta? Ca un fel de suvenir după ce v-ați tras-o?

— Nuuu... Mai degrabă drept invitație pentru o nouă partidă, răspunde Dean, cu un rânjet.

— Explică-mi: cum naiba o s-o convingă poza să se culce din nou cu tine? Întrebă Hollis, cuprins de îndoială. Probabil că te consideră un dobitoc.

— În niciun caz, amice. Puicuțele apreciază un instantaneu mișto cu o sculă. Crede-mă!

Hollis strânge din buze, de parcă își stăpânește râsul.

— Aha. Sigur, cum să nu...

Scutur scrumul pe iarba și mai trag un fum.

— De curiozitate, ce înseamnă „un instantaneu mișto cu o sculă”? Te referi la lumina din cadru? La poziție?

Sunt sarcastic, dar Dean răspunde cu voce solemnă:

— Ei bine, șmecheria este să-ți tragi cât mai tare ouăle într-o parte.

Tucker exclamă amuzat și se înecă sorbind din bere.

— Serios! insistă Dean. Coaiele nu sunt fotogenice. Fetele nu vor să le vadă.

Hollis se prăpădește de râs, iar răsuflarea lui stârnește norișori albi, care plutesc în aerul nopții.

— Te-ai gândit mult la asta, omule. E cam trist.

Râd și eu.

— Stai! Asta faci tu când ești în camera ta, cu ușa încuiată? Îți pozezi scula?

— De parcă sunt singurul care și-a pozat-o!

— Ești singurul, spunem Hollis și eu, la unison.

— Pe naiba! Sunteți niște mincinoși.

Deodată, Dean își dă deama că Tucker nu l-a contrazis. Imediat, sare asupra colegului nostru de cameră.

— Ha! Știam eu!

Ridic o sprânceană și mă uit la Tuck. E posibil să fi roșit sub cei cincisprezece centimetri de barbă.

— Pe bune, omule? Pe bune?!

Tucker etalează un zâmbet timid.

— Îți aduci aminte de Sheena, tipa cu care mă vedeam anul trecut? Îmi zice el. Ei bine, mi-a trimis o poză cu țâțele ei. Mi-a zis că trebuie să-i întorc serviciul.

Dean a rămas cu gura căscată.

— Penis în schimbul țâțelor? Omule, te-a prostit. Nu se compară nici pe departe.

— Atunci, care-i echivalentul pentru țâțe? Întrebă Hollis, curios.

— Testiculele, declară Dean, înainte să tragă puternic din *joint*.

Suflă fumul. Toată lumea se amuză de remarca lui.

— Tocmai ai spus că femeile nu vor să vadă coaie, îi atrage Hollis atenția.

— Așa-i. Dar orice idiot știe că o poză cu o sculă cere din partea tipei o poză din față.

Își dă ochii peste cap și completează:

— E la mintea cocoșului.

Cineva își drege glasul.

Când mă răsucesc, o văd pe Hannah și inima mi se strânge în piept. Poartă colanți și unul dintre tricourile de antrenament ale lui Garrett. Părul ei negru este desfăcut și-i cade pe umeri. Arată superb.

Da, sunt un prieten de tot rahatul, pentru că, deodată, mi-o închipui în tricoul *meu*. Cu numărul *meu* inscripționat pe spate.

S-a ales praful de decizia de a mă resemna și a merge mai departe.

— Hm... OK, spune ea. Vreau să mă asigur că am înțeles corect. Voi povestiți cum vă pozați sculele și apoi trimiteți fotografiile unor fete?

Când se uită la noi, în ochi i se citește amuzamentul.

Dean pufnește.

— Exact. Și nu-ți da ochii peste cap, Wellsy. Vrei să ne spui că G nu ți-a trimis poze cu scula lui?

— N-o să răspund la întrebarea asta.

Hannah oftează și-și sprijină brațul de cadrul ușii.

— Garrett și cu mine comandăm pizza. Vă băgați? Vrem să ne uităm la un film, în sufragerie. E rândul lui să aleagă, așa că probabil va fi un film nasol de acțiune. Vreți să vă uitați cu noi?

Tuck și Dean confirmă imediat, dar Hollis clatină din cap, cu regret.

— Poate data viitoare. Luni am ultimul examen, așa că-mi petrec restul weekendului tocind.

— Bine. Baftă! îi urează Hannah zâmbind, înainte să plece. Dacă vreți să aveți un cuvânt de spus despre *topping*-urile de pizza, veniți acum. Dacă nu, o să le acopăr cu legume. Logan, ce naiba faci?

Ochii ei verzi mă privesc cu reproș.

— Parcă ai zis că fumezi doar la petreceri. E cazul să te bat?

— N-ai decât să încerci, Wellsy.

Tonul meu este plin de umor, dar în secunda în care Hannah se retrage, amuzamentul meu dispare.

Pentru mine, să fiu în prezența ei e ca și cum aș încasa un pumn în stomac. Gândul de a sta în sufragerie, cu ea și cu Garrett, mâncând pizza, uitându-ne la un film și văzând cum se giugiulesc... e de o sută de ori *mai rău* decât un pumn în stomac. Este echivalentul unei întregi echipe de hochei care te izbește de mantinelă.

— Știți ce? Cred că o să merg la Danny, până la urmă. Poți să mă duci și pe mine cu mașina până la cămin? îl întreb pe Hollis. M-aș duce singur, dar nu nu sunt sigur că n-o să beau alcool.

Dean stinge *joint*-ul în scrumieră.

— N-o să bei, omule. Administratorul din căminul lui Danny e vigilent. Patrulează pe holuri și face verificări prin camere, la întâmplare. Fără glumă.

Nu-mi pasă. Nu pot sta aici. Nu pot să-mi petrec timpul cu Hannah și cu Garrett decât când voi reuși să scap de pasiunea mea prostească pentru ea.

— Atunci n-o să beau. Am nevoie de o schimbare de decor. Am stat în casă toată ziua.

— O schimbare de decor?

Expresia întunecată a lui Tucker îmi dă de înțeles că știe adevăratul motiv.

— Da, zic eu, cu răceală. E vreo problemă?

Tuck nu răspunde.

Strângând din dinți, le zic la revedere băieților și-l urmez pe Hollis la mașină.

Cincisprezece minute mai târziu, mă aflu pe coridor, la al doilea etaj al căminului Fairview. E atât de liniște, încât moralul meu scade și mai mult. Rahat! Probabil că administratorul ăla chiar este un tip dur. Niciun sunet nu răzbate din camere și nici nu pot să-l sun pe Danny ca să aflu dacă petrecerea a fost anulată. În graba mea de a pleca de acasă, mi-am uitat telefonul.

N-am mai fost în căminul lui Danny până acum, așa că mă opresc un moment în hol, încercând să-mi amintesc numărul camerei, pe care mi l-a trimis prin SMS, ceva mai devreme. Două sute douăzeci sau două sute treizeci? Trec pe lângă fiecare ușă, uitându-mă atent la numere, și întrebarea mea primește răspuns când mă lămuresc că nici măcar nu există o cameră cu numărul două sute treizeci.

Dar există una cu numărul două sute douăzeci.

Bat în ușă. Aproape imediat, aud pași. Cineva e înăuntru. Țsta-i un semn bun.

Apoi ușa se deschide. Mă holbez la cineva total străin. De acord, e o fată foarte drăguță, dar nu o cunosc. Fata clipește surprinsă. Ochiul ei căprui-deschis au aceeași nuanță ca a părului său, care atâră într-o coadă lungă, pe umăr. Poartă pantaloni largi și un hanorac negru, cu logoul universității pe piept.

Judecând după liniștea deplină din camera ei, evident că am bătut la o ușă greșită.

— Bună, spun eu, stânjenit. Presupun că asta nu e camera lui Danny, nu?

— Ță... nu.

— Rahat! Mi-a spus să vin în camera două sute douăzeci.

— Unul dintre voi trebuie că a greșit numărul.

Tace o clipă, apoi adaugă:

— Dacă te ajută, la etajul ăsta nu e niciun Danny. E în anul întâi?

— Anul trei.

— Aha! Păi, clar că nu locuiește aici. Țsta este un cămin pentru boboci.

În timp ce vorbește, își face de lucru cu vârful cozii, fără să se uite în ochii mei nici măcar o dată.

— La naiba! mormăi eu din nou.

— Ești sigură că prietenul tău a spus să vii în căminul ăsta?

Ezită. *Eram* sigur, dar acum... nu prea mai sunt. Danny și cu mine nu ieșim des în doi. De obicei, îl văd la petrecerile de după meciuri sau vine la mine acasă, cu ceilalți colegi de echipă.

— Nu mai știu, răspund eu, cu un suspin.

— De ce nu-l suni?

Tot nu se uită la mine. Acum se zgâiește la șosetele ei de lână, în dungi, de parcă sunt absolut fascinante.

— Mi-am uitat telefonul acasă.

La naiba! În timp ce-mi analizez opțiunile, îmi trec degetele prin păr. A crescut și ar cam fi cazul să-l tund, dar mereu uit.

— E în regulă dacă-l folosesc pe al tău? o întreb.

— Hm... Sigur.